

Frimærker, og dette Salg udgjør en lille aarlig Omfætning af 600,000 til 700,000 Kr. Der er Kontrolører, der eggedere de ankomne Brevposter, og som have nogle og halvtredstindstve Personer at holde Regnskab og gjøre Afregning med. Endelig er der en, der har med Postepostsager at bestille, og den ærede Minister har foreslaaet, at disse Mand foruden den Lønning, de have havt siden 1870, skulle have et Velsøb af 200 Kr., hvilket man ikke vil indrømme. Jeg betragter det, som sagt, som at være noget karigt at negte dette, men jeg skal ikke dvæle længe derved. Men hvad der er temmelig uforstaaeligt, er, hvad der findes paa samme Bilag, Side 8, hvor der er nævnt tre Overpostkontrollører, som man fremdeles vil holde paa 3,600 Kroners Gage. Disse Overpostkontrollører ere de, som besørge Postmesterembederne i Kjøbenhavn. Det er rene Postmesterforretninger, de have, og Navnet Overpostkontrollør er i høi Grad umotiveret, hvorfor man da ogsaa ser, at den ærede Minister foreslaar, at man skal staffe det ud af Verden og kalde dem Postmestre af 1ste Grad. Disse tre Postmesterembeder have tilsammen et Brevantal af 5,600,000 aarlig, men det har ikke været tilstrækkeligt Brevantal for Flertallet til at sætte disse tre Postmestre en Gang saa høit som Postmesteren i Viborg. Der er der ikke Noget veien for, at man kan give 4,000 Kr., men disse Kjøbenhavnske Postmestre skulle absolut beholde 3,600 Kr. Som sagt, jeg forstaaer slet ikke denne Stilling. Dette Sidste navnlig forekommer mig at være i høi Grad ubilligt. At Flertallet under Ordføreren's Egide heller ikke har undgaaet det andet Skjær, nemlig at komme saa nær til Grændsen med enkelte Embeder, at det bliver uretsferdigt for den Naagjældende at blive holdt i den lavere Lønningsklasse, ville ærede Medlemmer have et Exempel paa ved Embedet i Nykjøbing paa Falster. Embedet er voget op til et Brevantal af 239,638, og det er aabenbart, at det næste Aar vil have over 240,000. Nu er Grændsen sat til 240,000, og altsaa skal denne Mand absolut have 400 Kr. mindre end de, der have 3 à 400 Breve mere om Aaret end han. Det er dog aabenbart, at en Postmester, der havde de 240,000 Breve, vilde blive stillet ulige gunstigere end denne, naar han af den Grund fik de 400 Kr. mere. Ved Siden af dette Særgelige, det kalder jeg det næsten, som jeg her har fremhævet af Betænkningen, er der ogsaa enkelte glædeligere, eller idetmindste morjommere, Momenter, og som et af disse skal jeg tillade mig at fremhæve, hvad der er slet med Herning. Herning var jo i 1870 et overmaade lille Postkontor. Det havde i 1873—74 43,951 Breve, men efterhaanden svang det sig op og er nu kommet op paa 151,588 Breve. Postmesteren der har hidtil været lønnet med den store Sum af 1,300 Kr. om Aaret. Nu oprinder der en lykkelig Tid for

ham, thi han er saa heldig at komme over de 150,000 Breve, og han skal altsaa op til 2,800 Kr. Men, nei, det ærede Flertal dekretterer, at han ikke maa faae mere end 2,400 Kr. Grunden dertil er, at Manden kun har havt 1,300 Kr. før, og han maa ikke faae saameget i Tillæg paa eengang. Jeg kjender nu meget godt det diætiske Princip, at naar et Menneske har sultet længe, skal man ikke paa eengang give ham for meget Mad, for at han ikke skal forspise sig, og jeg mener, at det er meget rigtigt overhoved at overholde diætiske Principer, især lige overfor sig selv, men det forekommer mig, at disse Principer egentlig ikke ere de, der skulde lægges til Grund for Begyndelsesgagen i en Lønningslov, men det er logiske Principer, som skulle lægges til Grund derfor, og jeg tilstaaer, at jeg tror, at det skal være vanskeligt at finde nogen Logik, ialtsald tror jeg ikke let, at man skal finde nogen sund Logik deri. Det vil vistnok, haaber jeg, billiges af mine ærede Meningsfæller, og i ethvert Tilfælde ogsaa kunne forstaaes af vore ærede politiske Modstandere, at et Forslag, der fører til saa mange Ubiligheder og, jeg tror at turde sige det, Arimeligheder, ikke burde finde nogen Tilslutning fra vor Side. Der kunde da være Tale om fra vor Side at opstille de enkelte Ændringsforslag, som den ærede Ordfører syntes saa dybt at sukke efter, og som det ændrer mig, at han sukker saa stærkt efter, da han dog har set dem allesammen. Vi tillod os nemlig at fremsætte dem i Udvalget ved Siden af det ærede Flertals Forslag, og naar den ærede Ordfører erklærede, at der fra Flertallets Side var vist en større Bemødelkommen mod Mindretallet, skal jeg dertil bemærke, at det kan ikke have været paa dette Stadium, thi det ærede Flertal forandrede ikke en Løddel af sine Forslag paa Grund af Mindretallets Stilling. Saaledes stod Sagen før Konferencen med den ærede Minister. Jeg tilstaaer, at jeg nærede ingen Tvivl om, at hverken den ærede Minister, eller nogen Minister overhoved, kunde gaa ind paa et Lovforslag, der medførte de Følger, de Konsekventer, som jeg her har tilladt at fremsætte, men jeg havde naturligvis ikke Leilighed til at faae nogen Overbevisning deraf før denne Conference. Da viste det sig imidlertid, at min Formodning i saa Henseende var fuldkommen rigtig, idet den høitærede Minister erklærede os, at Flertallets Forslag var et for Regjeringen fuldstændig inacceptabelt Forslag, som han ikke paa nogen Maade kunde tilraade. Vi stod altsaa lige overfor et inacceptabelt Forslag, og Spørgsmaalet blev da, hvorvidt vi vare istand til at faae Sagen fremmet, thi det vilde jo ikke have nogen stor Betydning, om et inacceptabelt Forslag kom frem her og blev vedtaget — derfor blev det jo ikke til Lov. — Der blev da fra Mindretallets Side, som der staar i Betænkningen, og korrekt staar i Betænkningen, gjort Forsøg paa, om det ikke var muligt at komme til en Overenskomst paa et